

befrie nogle af de hidtilværende Skatteydere for. Men at en saadan Befrielse fra eller Lettelse i Byrden for nogle Skatteydere kun kan opnaas derved, at der lægges en saa meget større Byrde paa andre Skatteydere, er indlysende, eftersom Pengene fremdeles skulle skaffes tilbeie og maa tilveiebringes igjennem Skatter.

Hvad der i Dieblisset gjør dette mindre klart og væsentligt tilslører det sande Forhold, er den Omstændighed, at Statskassens Tilstand for Dieblisset ikke kan siges at være normal, idet der endnu ikke er truffet Bestemmelse om en stor Mængde Foranstaltninger og Reforme, som alle maa anses for paatrængende, og som ville paaføre Statskassen en betydelig Udgift. Dieblisset er det derfor ikke nødvendigt at erstatte den hidtidige Refusion fra Provindserne med en ny Skat. Det er dog lige fuldt klart, at den foreslaaede Forandring gaar ud paa at lade de indirekte Afgifter bære en Byrde, som hidtil har hvilet direkte paa Skatteyderne efter særlig Paaligning, altsaa at lette de direkte Skatter paa de indirekte Skatters Beføstning. At det er den modsatte Fremgangsmaade, som Folkethingets Flertal hidtil har hævdet som den rette, kan næppe negtes. Bortset herfra paatrænger sig det Spørgsmaal, om der ikke er andre Skatter, som det maatte anses for nok saa paatrængende og nok saa vigtigt og principrigtigt at opgive, og det vil i saa Henseende være tilstrækkeligt at minde om, at der gjentagne Gange er reist Spørgsmaal om Forandring i og delvis Opgivelse af Stempelafgifterne, Bygningsskatten, forskjellige Toldpaalæg m. fl. Det vil utvivlsomt være rigtigst, saafremt man overhovedet mener at kunne opgive Noget af den nuværende Statsindtægt, da at gjøre Spørgsmaalet om, hvilken Afgift i saa Fald helst bør eftergives, til Gjenstand for en samlet, særlig Overveielse fremfor leilighedsvis i Anledning af en ny Bygningsskattens Opgivelse at træffe en ensidig Afgjørelse, som præjudicerer det almindelige Spørgsmaal. I ethvert Tilfælde maa Mindretallet finde den

foreslaaede Eftergivelse af den omhandlede direkte Afgift utilraadelig som en enestaaende Foranstaltning, hvorimod det vilde finde den mindre betænkkelig, naar den gik jævnsides med en Medsættelse i de indirekte Afgifter.

Hvad endelig angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt den her foreslaaede Overførelse af Udgifterne til Sindsfygeanstalterne til Statskassen maa forudsættes at ville lægge Hindringer i Veien for Gjennemførelsen af de foran berørte vigtige, paa Dagsordenen staaende Reforme og Foranstaltninger eller dog at ville gjøre det nødvendigt at stride til nye Skattepaalæg for at kunne naae til deres Gjennemførelse, maa det først erindres, at den Udgift, hvormed det her dreier sig, med et rundt Tal kan anslaaes til $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarlig, eventuelt endog mere (efter de Lovforslaget ledsagende Bemærkninger indtil ca. 583,000 Kr.), — og at paa den anden Side hverken Staten som saadan eller selve Sindsfygeanstalterne ville vinde det Allermindste ved en saadan Foranstaltning. Sindsfygeanstalterne blive akkurat lige gode, enten Udgifterne til dem paalignes paa samme Maade som hidtil eller overføres umiddelbart til Statskassen, og Staten selv vinder ikke i nogen Retning Noget herved. Forholdet er saaledes her et ganske andet end det, der fremkommer ved, at Staten for at gennemføre en eller anden Skattereform opgiver en Del af sin Skatteindtægt; thi herved tør der altid paaregnes at ville resultere stigende Indtægter paa andre Omraader eller i alt Fald en saadan forøget Skatteevne, at der uden Vanskelighed kan paalægges en ny Skat. Men Overtagelsen af Udgifterne til Sindsfygeanstalterne vil ikke paa noget Punkt bringe Statens Indtægter til at stige eller gjøre det en eneste Smule lettere senere at faae en ny Skat paalagt, om en saadan maatte blive nødvendig for at dække Statskassens Tab. Da det nu heller ikke paa nogen Maade kan paastaas, at Gjennemførelsen af den her foreslaaede Forandring skulde være paatrængende, idet det tværtimod